

Жи-ли со-бі два бра-ти — о-дин бід-ний, а дру-гий ба-га-тий. От ба-га-тий я-кось по-жа-лів бід-ного та дав йо-му дій-ну ко-ро-ву. А сам ка-же при цьо-му:

— По-тро-ху ві-дро-биш ме-ні за не-ї.

Бід-ний брат ві-дро-бляв со-бі по-тро-ху, ві-дро-бляв, а ба-га-ті-ю шко-да ста-ло ко-ро-ви. І ка-же він у-бо-го-му бра-то-ві:

— Ві-ддай ме-ні ко-ро-ву на-зад!

Той бла-га-є:

— Бра-те! Я ж то-бі за не-ї ві-дро-бля-ю!

— Що ти там ві-дро-бив? Вер-тай ко-ро-ву!

Бід-ний брат ві-дда-ва-ти не за-хо-тів, і пі-шли во-ни до па-на за роз-су-дом. Прий-шли, ро-зпо-ві-ли про сво-ю су-пе-реч-ку, а па-но-ві, ма-бу-ть, лін-ь-ки бу-ло ду-ма-ти, хто з них пра-вий, ось він і ка-же:

— Хто ві-дга-да-є за-га-дку, то-го й ко-ро-ва бу-де!
Що у сві-ті най-си-тні-ше, най-шви-дкі-ше та най-ми-лі-ше?

Пі-шли бра-ти. Ба-гач і-де й ду-ма-є: «От ду-рни-ця, а не за-га-дка! Що ж є си-тні-шим, ніж пан-ські ка-ба-ни, шви-дкі-шим, ніж пан-ські хор-ти, а ми-лі-шим, ніж гро-ші! Мо-я ко-ро-ва бу-де!»

Бід-ний прий-шов до-до-му, по-ду-мав та й за-жу-рив-ся. А в ньо-го бу-ла до-чка О-лен-ка. Во-на й пи-та-є:

— Чо-го ви, та-ту, су-му-є-те? Що пан ска-зав?

— Та тут, до-ню, та-ку пан за-га-дку за-дав, що я ні-як не ві-дга-да-ю. Що у сві-ті най-си-тні-ше, най-шви-дкі-ше та най-ми-лі-ше?

— Е, та-ту, це ж про-сто. Си-тні-ше за все — зем-ля-ма-тін-ка, бо во-на всіх го-ду-є; шви-дкі-ше за все — дум-ка, бо дум-ко-ю враз ку-ди хо-чеш пе-ре-ле-тиш; а

